



# Alt av nåde!

Men er det av nåde, da er det ikke mer av gjerninger, ellers blir nåden ikke mer nåde»  
Rom. 11,6.

## Menneskesønnens komme

Av N. J. Laache

Herre, la ditt Ord vekke oss og holde oss våkne. Amen.

Les: Luk. 21, 25 – 36

**M**ange glemmer helt, at det forestår oss en dom, og ingen kommer det i hu med så levende tanke og følelse som sakens alvor krever. Tiden iler og hvert sekund fører oss mot dommen. Å, glem ikke dette! Om verdens store flokk nå alltid vil glemme det, så glem det ikke mer, du troende kristen! Du lengter jo også i innerste hjerte etter herrens gjenkomst!

«Det er menneskenes lodd én gang å dø, og deretter dom» (Hebr. 9,27), se, dette vil ikke verdensmenneskene vite av, men virkeligheten spotter deres klokskap; de drømmer om, at det ikke er noen dom, mens de seiler like hen mot Herrens domstol og står midt i døden, dommerstedets inngangsport.

Ja, Herren har sagt, Han skal komme igjen, og Han vil innfri sitt løfte. Himmelen og jorden skal forgå, men Hans Ord skal ikke forgå.

Gled dere da, dere kristne, snart skal Menneskesønnen åpenbares,

den herlige, som elsker dere, og som dere elsker; begynn nå å løfte deres hoder, ettersom deres forløsning stunder til. Det er ingen forferdelig dommer som kaller dere for seg; det er Menneskesønnen med sårmerkene i sitt forklarede legeme; når dere ser korsets tegn, så skal dere kjenne Ham og bli frimodige, mens verdens stolte og kjekke menn engstes og skjelver i fortvilelse. Han har selv sagt, at den som tror på Ham ikke kommer for dommen, men er gått over fra døden til livet.

Men våk, våk! Det er liten tid. Bort med verdens bekymringer, bort med kjødets lyster, bort med all søvnighet og treghet! Våk, stå faste i Herren, vær mandige, vær sterke! La ikke vantroens tåke forville dere! La ikke lystenes vrimmel rive dere bort! Stå med ombundne hofter og med brennende lys! Våk, våk for Jesu skyld! Ja, Herre Jesus, hjelp oss til det!

Trofaste frelser, du min sjel

bevare, at den ei forsømmer seg;  
det min omsorg være: å forblive fast  
ved deg, at jeg, når du kommer,

våken finnes må og med de utvalgte  
til ditt bryllup gå.  
Amen.



## Tro nåden!

Av Wilhelm Beck 1829 – 1901

**Og se, noen av de skriftlærde sa ved seg selv: Denne spotter Gud!**

Mt. 9,3

**D**isse skriftlærde har sine etterfølgere også i våre dager - for når vi slik forkynner den hele og fulle syndsforlatelse, - når vi slik sier til mennesker: Du får tro at dine synder er deg alltid og fullstendig forlatte - ja, du får tro det endatil da, når du ligger med sjelen full av smerte over din synd. Når du ligger bedrøvet og engstelig, fordi du har syndet - du får likevel tro: Jeg har mine synders forlatelse!

Når vi forkynner dette, er det ikke bare noen, men mange av de skriftlærde i våre dager som knurrer og sier: Det er gudsbespottelse. De sier, at *det* er en skammelig tro å forkynne inn i folk. Ja, den lyder høyt i våre dager blant de skriftlærde denne knurring imot troen på den fullstendige syndsforlatelse. Og den lyder sannelig også fra mange av dem som ikke er skriftlærde.

De sier at det er hovmod å tro, at man slik til enhver tid har syndenes forlatelse. Jeg svarer da bare: Det

er da en underlig slags hovmod, at vi syndere bekjenner om oss selv, at vi er «unnfanget i synd og fødte i misgjerning,» fødte som forbrytere, og at vi ikke fortjener annet enn å straffes med alle de straffer og ulykker som det er satt for synden. At vi ikke fortjener annet enn alle de timelige ulykker som kan ramme et menneske på jorden, og ikke fortjener annet enn den evige ulykke å komme i helvete.

Men vi tror at vi har en frelser, som har vært oss så nådig å ta hele straffen på seg og legger hele syndenes forlatelse til oss. - Det er da vel en underlig slags hovmod! - Det er likesom det skulle kalles hovmod når forbryteren bekjenner: Jeg var dømt til døden - men jeg fikk lov til å leve av kongens nåde. Hvordan det skal være hovmod - ja, det forstår jeg ikke, det går langt over min forstand og like inn i de presters som sier det.

Da måtte jo den rette ydmykhet bestå i, at man aldri er riktig viss på at man har sine synders forlatelse, men alltid går og frykter og bever for Herrens vrede. At man alltid må være halvt engstelig for, at man enten ikke har fått sine synder forlatt, eller at Herren skal ta syndsforlatelsen fra oss igjen - ja, det skulle jo være den rette ydmykhet.

Jeg svarer: Det er da en underlig slags ydmykhet, å vise Herrens nådeord fra seg og si: Jeg tør ikke tro at det er sant, når Han sier meg at alle mine synder er meg forlatt.

Det er da en underlig slags ydmykhet som består i å vise Herrens nåde fra seg og si: Jeg tør ikke ta imot den.

Jeg tør ikke ta imot det Herren gir meg.

Det er likesom det skulle være ydmykhet, når den dødsdømte forbryter på retterstedet hører ordet fra kongen: Du er benådet, du får leve - og han så ville si: Det vil jeg ikke tro! - Mon det ikke tvert imot skulle være hovmod, å ikke ville ta imot hele vår Herres syndsforlatende nåde? Og mon det ikke skulle være ydmykhet å bekjenne sine synder og bekjenne den straff, man har fortjent, men så med synderens takk og synderens glede ta imot den hele og fulle frifinnelse, den hele og fulle forlatelse?



## Forkynnelse Av Martin Luther 1438 - 1546

**Derfor, se, jeg sender til dere profeter og vismenn og skriftlærde. Noen av dem skal dere drepe og korsfeste, andre skal dere hudstryke i synagogene deres og forfølge fra by til by. Mt. 23,34**

**P**rofeter kalles de som forkynner av Den Hellige Ånds umiddelbare inngivelse, som ikke tar deres preken av Skriften eller av menneskelige bøker. Slike har Moses og Amos vært. Og disse lærere er de ypperste og beste. De er vise og kan gjøre andre vise, de kan både skrive og utlegge Skriften. - Vise er de, som ikke har deres visdom av Gud alene, men også av skrifter og

mennesker. Disse er profetenes etterfølgere og disipler, likevel forkynner og lærer de selv muntlig det levende ord.

Slik en var Aron, som talte alt det Moses befalte ham. - Skriftkloke kalles de som underviser ved skrifter og bøker, hvor de ikke nærværende kan muntlig undervise. Slike var evangelistene, apostlene og deres

etterfølgere, de hellige fedre, som dog ikke hadde skrevet eller avhandlet deres egne meninger, men Guds ord, som de har lært av de vise og av Skriften. Disse er de tre måter sannheten kan åpenbares på - ved Skrift, ord og tanker: - ved skrift gjennom bøker, - ved ord gjennom munnen, - ved tanker gjennom hjertet. For man kan ikke ved noe annet middel meddele lærdommen, enn ved hjerte, munn og skrift.

Alt dette hjelper ikke hos den egensindige fornuft - den vil verken la seg lære av ord, skrift eller opplysning - Gud må forsøke med hva middel Han vil. Skrifter og bøker undertrykker og brenner den, likesom kong Joakim gjorde med Jeremias' bøker. Den forbyr, fortier og fordømmer Ordet - opplysningen forjager den og dører profetene. Og det er underlig at ingen profet er drept, forjaget og forfulgt, fordi han har straffet de grove synder - unntatt Johannes døperen, som Herodias lot drepe, fordi han straffet hennes horeri. Hos denne store mann måtte det jo være den aller forsmadeligste årsak til døden. Likevel var det ikke derfor jødene

hatet ham, men fordi han ikke ville anerkjenne deres gudstjeneste, sa de: «*Han er av djevelen.*» For all uenighet og tvedrakt har alltid vist seg om den rette og falske gudstjeneste. Abel ble myrdet av Kain, for at hans gudstjeneste ikke skulle gjelde.

Slik har alle profeter, vise og skriftlærde straffet den gudstjeneste som avguderi, som forrettes uten tro, ved fornuft og gjerninger. Dette har den kloke fornuft ikke kunnet tåle, men sagt at det skjedde til Guds ære, og altså måtte det være godt. Derfor måtte profetene dø, som de som forbød og straffet gudstjeneste, ære og gode gjerninger, hvilket Kristus også sier: *Den tid skal komme, da hver den som slår dere i hjel, skal tro han gjør Gud en dyrkelse.*

Derfor består all tvedrakt i det, at de falske helgener tretter med de rette hellige, om gudstjenesten og gode gjerninger. Hine sier: *Denne er den rette gudstjeneste.* Disse sier: Nei, det er avguderi og overtro. Dette har vært tvistens eple fra begynnelsen, det vil også vare til enden.



**Besøk Nytt Liv!**

**[www.ekris.net](http://www.ekris.net)**

## Adgang i Jesu navn!

Av W. F. Besser

**For Faderen selv elsker dere, fordi dere har elsket meg og trodd at jeg er utgått fra Gud. Joh. 16,27**

**F**aderen kan ikke hate dem som elsker Hans Sønn.

Hvordan skulle Han kunne annet enn å elske dem som blir ett med Ham i kjærlighet til den elskede!

Ingen skal hindre oss i å gå like til vår Far i himmelen eller skille oss fra den fullkomne gledes kilde i Guds kjærlighet.

«Men ett er føyd til,» sier Luther, «det må du også ta med og føye begge deler sammen, ikke sønder-rive og forkvakle teksten, ta ett bort og la ett annet stå igjen. For slik sier Han: «Faderen selv elsker dere, - fordi dere tror på meg.» For Han vil ikke sette seg slik utenfor, at de skulle be utenfor og uten Ham. Men når vi har den rette mellommann i hjertet og tror, at Han er kommet fra Gud og har utført Faderens befaling, - å ta bort vår synd og død, da kan vi også selv be. For vi behøver ikke enda en Kristus som skal be for oss, men denne ene Kristus er nok, som ved sin bønn har ervervet oss og brakt oss frem.» Så langt Luther.

- Likevel er det en art av Kristi forbønn, som de troende, som engang har fått barnerett hos Gud,

daglig trenger til: det er den forbønn som den store yppersteprest straks etter i det 17de kapittel ofret til Faderen for sine apostlers og hele sin menighets bevarelse og fullendelse, og som Han til uttømmelig trøst for sine fortsetter i himmelen - ja, ikke bare fortsetter, men først nå lar

strømme riktig kraftig ut,

som det heter hos

Rambach: «Men nå blir din bønn understøttet av allmakten, da den forherligede menneskehet sitter i fullkommenhetens bolig - nå kan du majestetisk tilintetgjøre Satans anklager, nå taler ditt blod kraftig vår sak.»

Hver gang vi ved å synde glir ut av Faderens kjærlighetsarmer, så griper Kristi forbønn etter oss for igjen å løfte oss opp på Faderens skjød, og alle velsignelser som ved Hans offer er ervervet én gang for alle, bli rakt til og gitt oss ved Hans uavbrutte forbønn.

Disiplenes kjærlighet til Jesus var den gang visstnok enda svært ufullkommen, likevel - oppriktig var den. Med sine svake troshender holdt de seg til Ham, så tung og



sørgelig Hans tale enn var for dem, - og fordi de holdt fast ved Ham, elsket de Ham. Så rekker Han sine «elskede» sin styrkende Jesushånd igjen og løfter dem vennlig opp til seg, idet Han sammenfatter hele sitt vitnesbyrd - som er foreholdt troen - om sin person og gjerning i de ord:

**Jeg er utgått fra Faderen og er kommet til verden. Jeg forlater verden igjen og går til Faderen.**

Med disse ord overskuer Herren, idet Han står ved dørterskelen til sin lidelses- og forherligelsestid, hele sin frelsesvei fra himmelen ned til jorden og fra jorden igjen opp til himmelen.

Han gikk ut fra Gud som fra Faderen, som Han var hos i begynnelsen som det evige Ord, som Guds enbårne Sønn, og - drevet av kjærlighetens makt - kom Han til verden som Ordet, som ble kjød,

som guddommelig Menneskesønn, verdens liv og lys; igjen forlater Han verden - drevet av den samme kjærlighetsmakt - ved lidelse og død og går til Faderen, som sin forløste menighets opphøyde hode, forherliget med den herlighet som Han hadde fra evighet hos Faderen, som Han utgikk fra.

Som den nedfarne og oppfarne bekjenner menigheten Ham og sammenfatter i denne bekjennelse hele sin trøstefulle tro.

«Tredobbelt,» sier J. Gerhard, «er den vei som Kristus har vandret til menneskebarnenes frelse:

*Kjærlighetens* vei, da Han, beveget av uendelig kjærlighet, steg ned fra himmelen til jorden og ble menneske - *lydighetens* vei, da Han for vår skyld ble sin Far lydige inntil døden på korset - *herlighetens* vei, da Han, etter å ha fullendt sitt kalls bane, vendte tilbake til Faderen idet Han før opp til himmelen



***Gud værte lovet  
min sjel et frelst,  
i kraft av blodet, ja, blodet!  
Nu kan du byde meg hva som helst,  
jeg velger blodet!***

## Alltid den samme!

Av N. Nilssen

**Jesus Kristus er i går og i dag den samme, ja til evig tid!** Hebr. 13,8

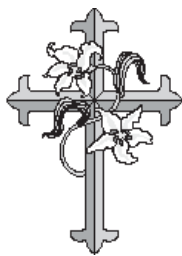
**H**er i verden er alt foranderlig; alt ligger under omskiftelsens og forgjengelighetens lov. Vårt liv svinner for hver time. Vårt legeme er underlagt mange sykdommer og smerter, og selv våre åndsevner kan sløves med årene. I våre kjæres krets kommer døden og rydder opp - det tynnes i våre slektningers og venners rekker. Det er ikke få mennesker vi allerede har fulgt til deres siste hvilested, og snart kan turen komme til oss, til meg eller deg.

Familielykke, vennskap og kjærlighet – alt er ubestendig her i syndens land.

Og vår tro og vår kjærlighet er det ofte så smått med, at vi føler vårt hjerte kaldt som is. Synden og vår egen samvittighet anklager oss - følelsene veksler.

Men under alt dette er *Jesus den samme*. Han er en forsoning for våre synder, vår rettferdighet og vår fred. Dette står fast, hvordan vi enn føler oss. Hans rettferdighet gjelder for Gud uten hensyn til våre følelser. Så sant vi som fattige syndere holder oss til Jesus, er vi Guds barn og har våre synders forlatelse - for det er ingen fordømmelse for dem, som er i Kristus Jesus. (Rom. 8,1).

Og Han har ennå det samme hjertelag, som Han viste overfor den falne Peter - det er om å gjøre før Ham å få meg og deg frelst. Ennå er det Hans gjerning å søke og frelse de fortapte. Ennå er Hans hjerte fullt av forbarmelse og medynk. La oss bare trøstig gå til Ham, med alt det som ligger oss på hjerte.



Ser jeg meg i verden om,  
 Tenker på de svundne dager,  
 Hva som gikk og hva som kom,  
 Og hva ennå står tilbake,  
 Nei, for all den ting jeg visste,  
 Kan jeg ei min Jesus miste.

-----

## Troskap

### Av M. Luther

Av forvaltere blir det ellers krevd at de må vise seg tro. 1 Kor. 4,2

**P**å det ligger all makt, etter det spør, søker og fordrer engler, mennesker og alle skapninger. Spørsmålet er ikke, om noen kalles en husholder, om han holdes for det eller ikke, men om han er tro.

Slik troskap fordrer også Kristus: «Hvem er da den tro og kloke tjener som hans herre har satt over sine tjenestefolk for at han skal gi dem mat i rett tid?» (Mt. 24,45).

Si meg, hvem er blitt forbedret eller hjulpet ved det, at en biskop var så stor at han var satt over alle bispedømmer? Hvem hjalp det, om han var så hellig at han kunne vekke opp døde med sin skygge? Hvem hjalp det, om han var så vis, som alle profeter og apostler har vært?

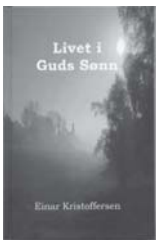
Derfor blir det her ikke spurt om slikt. Her spørres bare om han er tro, om han gir husfolkene Guds ord, forkynner evangeliet og deler ut Guds hemmelige ting - det spørres det om, fordi det hjelper enhver - ved det er enhver tjent.

Derfor skal man for alle ting søke å få tro husholdere. Og hva består denne troskap i? Uten tvil i det at husholderen ikke søker sin egen, men sin Herres fordel, idet han forbedrer sin Herres husholdning.

Slike husholdere er de som lærer folket evangeliet purt og rent og, som Peter sier, ikke trakter etter skammelig vinning, gode dager og gunst, men som later sitt liv for menigheten.

-----

**Derfor, mine elskede brødre, vær faste og urokkelige, alltid rike i Herrens gjerning, da dere vet at deres arbeid ikke er forgjeves i Herren. 1 Kor 15,58**



## Bestill bøker og DVD

[www.ekris.net/ekrist/](http://www.ekris.net/ekrist/)





## Den trofaste løftegiver!



**Han er trofast som gav løftet. Hebr. 10,23**

**Fred etterlater jeg dere. Min fred gir jeg dere. Ikke som verden gir, gir jeg dere. Joh. 14,27**

**D**en som blir i deg, vil du gi fullkommen fred. «Fullkommen fred!» - Hvilken herlig gave!

Min sjel! Har du en slik fred? Jeg er viss på at du ikke har den, om du søker den i denne forgjengelige verden og dens ting.

Om du enn hadde alt hva verden kaller missunnelsesverdig og herlig - om du ikke har fred i Gud og med Gud, s[ gagnar det deg alt sammen intet - det er kun forgjengelige ting, som du lett kan miste, og som i dødens stund blir til intet for deg.

Fullkommen fred! Hva er det? Det er fred ved syndenes forlatelse. Det er den fred som oppst[r ved f;lelsen av at Gud er forsonet ved Jesu Kristi blod, slik at du kan hvile ved Hans bryst og trøstig kan

overlate Ham din sjels evige vel.

Min sjel! overgi deg til Herren, slik at denne salige fred kan bli din. Du har forsøkt verden - den har skuffet deg. Den ene jordiske støtte etter den annen har sviktet deg. Men har din Gud noensinne sviktet deg?

Akk! denne bedragerske og falske verdens fred kan forekomme deg god nok under medgangens dager, men prøv den i sorgens og nødens time. Hva kan den gagne deg da, når du trenger aller mest til hjelp?

På den annen side - om du enn ikke eier noen annen velsignelse her på jorden, så er du likevel i sannhetens rike, om du kan skue oppad imot himmelen og med salig fortrøstning si: «Jeg har fred med Gud!»

J.R. MacDuff

**Kom i hu ordet til din tjener, som du har gitt meg å håpe på! Slm. 119,49**



**Prekener på nett:**

**[www.ekris.net/naadeordet](http://www.ekris.net/naadeordet)**

**og [www.dybde.org](http://www.dybde.org)**

## Syndenes forlatelse for alle!

Av **H. N. Hauge** (NB! Ikke *den* H.N. Hauge).

Les: Slm. 32, 1 – 5

**T**o spørsmål. Det første er dette: Vil da Gud også gi denne syndsforlatelse, og særlig, vil Han gi den til deg? Vi skal svare på det, idet vi lytter til Guds eget ord til oss, og når vi da har fått dette spørsmål greit og klart bejaet, så blir det andre dette: Har da du også for din del mottatt syndenes forlatelse? Og også det spørsmål vil vi beskjef-tige oss litt med, så ingen skal bedra seg selv.

Altså for det første, vil da Gud også gi denne syndsforlatelse? Ja, at Han vil, det er visst. Vårt svar må jo her bli: Han har gitt den. Vi vet, at Gud er kjærlighet, vi kan tenke oss, at dersom det var noen mulig måte som Han kunne forbarme seg over oss og komme oss til hjelp på i vår store nød og trengsel, så ville Han gjøre det. Vi har jo de mange ord om, at likesom en far forbarmer seg over sine barn, slik forbarmer Gud seg over dem som frykter Ham.

Men vi behøver ikke å dra slutningen her; - vi er ikke henvist til, hva vi kan tenke oss om Gud; - det ville være en altfor utrygg grunn å bygge på i en så overordentlig viktig sak. Her har vi å se hen til, hva Gud har

gjort. Og hva har Han gjort? Jo Han har gitt oss syndenes forlatelse i Jesus Kristus. Vi har sagt, at Gud kunne forbarme seg over oss nettopp ved å skjenke oss syndenes forlatelse. Og slik er det, - alene ved det kunne Han dra oss ut av syndens herredømme.

Men for at det skulle kunne skje, måtte Han selv gjøre fyllestgjøre det rettferdighetens krav som måtte skje

fullt ut, ved å gi sin egen Sønn

hen Jesus Kristus, den rett-

ferdige, i døden for våre synders skyld. Når Han

ga oss Ham, ga Han oss syndenes forlatelse. Og vi vet, at det

er en oppfylt forutsigelse, som vi lærer hos Jesaja i det 53 kap., når han sier om Jesus: «Han ble såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger. Straffen lå på Ham, for at vi skulle ha fred, og ved Hans sår har vi fått legedom.»

Det er i overensstemmelse med dette, at apostelen i Det Nye Testamente sier: «I Ham har vi forløsningen ved Hans blod, syndenes forlatelse» (Ef. 1,7).

Syndenes forlatelse er altså en gave som er gitt oss, - den er et utslag av det forunderlig kjærlige Faderhjerne, som ikke kan annet enn



å forbarme seg over oss. Og, la oss like så godt straks få det på det rene, når vi sier *oss*, så er *du*, kjære leser, med i denne store flokk, hvem du enn er: - for hvem har vel Gud gitt syndenes forlatelse i Jesus Kristus til, hvis det ikke er til hele verden. Hvem er den ene som skulle stå fremfor den annen her, hvor vi alle er syndere og frafalne fra Gud? Men for at det skal stå usvikelig fast for oss, så har vi Guds tydelige og klare ord også om det.

Det står om Kristus, at Han er en soning for våre synder, og det ikke bare for våre, men også for hele verdens (1 Joh. 2,2).

Altså, i Kristus er all verdens synder sonet, i Ham har Gud lagt syndsforlatelsen ferdig til hele verden. Og at det er til den verden som ligger i det onde, til deg og meg, vi som vet at vi er syndere og skyldige for Gud, det er jo allerede i seg selv klart. Så kostbar behøvde ikke Gud å kjøpe syndsforlatelsen for andre.

Men for at det skal stå urokkelig fast for oss, slik at vi kan hvile i det med hele vårt hjertes tillit, så har vi Guds klare og usvikelige ord også nettopp om dette. I Rom. 5,8 står det jo: «Men Gud viser sin kjærlighet til oss ved at Kristus døde for oss mens vi ennå var syndere.» Og i vers 10: «Vi ble forlikt med Gud ved Hans Sønnens død, da vi var fiender.»

Det er da klart, at Gud som så vår synd og kjente vårt hjertes ondskap, har funnet et middel til frelse nettopp fra dette i Jesus Kristus, og at det nettopp er oss i vår synd det gjelder.

At Gud vil gi nettopp oss syndenes forlatelse det er da klart. Det er nettopp for oss, Han så dyrt har tilveiebrakt den i Kristus og rekker den ut til oss i sitt ord, for at vi skal frelse ved den. Det er til oss Han har gitt Kristus, og det er til oss Han har gitt syndenes forlatelse. Gud har ikke et øyeblikk beholdt denne kostbarhet for seg selv, Han har gitt den til oss syndige mennesker, til all verden; - Han har brutt ned det gjerdet som skilte dem, fiendskapet, som synden hadde reist mellom Gud og oss. *Vi er forsonet med Gud!* (Ef. 2,14).

## 2.

Men har du da for din del mottatt syndenes forlatelse?

Dette er det annet spørsmål, og kommer det enn som nr. 2, så er det likevel for ditt vedkommende likeså viktig som det første.

Vi kunne ikke reise noe slikt spørsmål, om ikke Gud hadde tilveiebrakt, skjenket syndsforlatelse; - men siden vi ser, at alt fra Guds side er fullbyrdet og ferdig i så henseende, så kommer dette spørsmål med stort alvor til oss, og for at vi straks skal tale som Guds

ord taler, det som gir oss den beste veiledning, vil vi stille spørsmålet slik: Tror da du dine synders forlatelse?

Å motta syndenes forlatelse, det er det samme som å tro syndenes forlatelse, og omvendt å tro er det samme som å motta.

Dessverre vet vi altfor vel, at tross Gud har gitt gaven til alle, har på ingen måte alle tatt imot den. Det er nok tvert imot den største del som ikke har mottatt den. La oss derfor på ingen måte bedra oss selv i denne sak. Svar da derfor nå først og fremst deg selv for Guds ansikt: Har du trodd dine synders forlatelse? Kan du svare et oppriktig og takknemlig selv om det kanskje bare er et bevende «ja,» så er alt godt, så jubler du likevel med David: «Salig er den som har fått sin overtredelse forlatt og sin synd skjult» (Slm. 32,1), da vet du hvor salig det er å være kommet i samfunn med Gud igjen, å stå i barnets forhold til Ham, å ha fortrolig omgang med Ham, å legge all din sorg på Ham, å hente all din glede og all din kraft hos Ham; - da har du sett og lært å skatte den dyrebare åpne adgang til Faderen ved Jesus Kristus. Ja da er alt vel.

Men kan hyende du ikke, når du skal være helt oppriktig for Gud. Kan svare ja. Om du enn kanskje synes, at du kan si, at du tror på

Gud, tror på Jesus, tror på Hans Ord, så kan du ikke riktig si, at du tror dine synders forlatelse. Alt er ikke helt som det skal være, du er ikke sikker på din frelse. Da står altså sakene slik, at du ikke har mottatt, det Gud gir. Og grunnen kan være forskjellig. Det er vel ikke slik, at du ikke hittil har villet gi slipp på verdens lyst og glede og ære? Tenk, da forakter du Guds dyre gave. Enten du har vært deg det bevisst eller ikke, enten du vil erkjenne det eller ikke, slik er det. Det er da de ting du setter større pris på enn det som Gud helst vil gi deg, og det er ingen annen råd, enn at du må omvende deg,, eller så går du fortapt, fortapt tross Guds vidunderlige kjærlighet, fortapt tross Jesus Kristus, fortapt tross syndsforlatelsens gave.

Eller er det kanskje arbeidet, bekymringene, omsorgen, kanskje en svært møyefull omsorg for dette jordiske, som holder deg borte? Kjære leser, da må du vende ditt blikk, du må omvende deg; - du har festet deg ved de forkjærte ting, du har søkt livets innhold der, hvor det ikke finnes. Omvend deg og rett din streben på sjelens goder, så skal du mettes. Det er den som hungrer og tørster etter *rettferdighet* som er salig.

Eller kan hende det ikke er noe som holder deg tilbake, at du ikke vet noe du heller vil ha enn syndenes

forlatelse; - men det vet du sikkert, at du har den ikke. Du har ikke trodd, og du vil gjerne si, at du ikke kan få troen. Det er nettopp det som er din klage.

Ja, la meg da få lov til å spørre deg: Er du viss på, at det er syndenes forlatelse du vil ha? Det er vel ikke en underlig, overnaturlig følelse i hjertet, en fornemmelse av noe du aldri har kjent før, som du så ivrig søker? Du innbiller deg kanskje, at det er syndenes forlatelse, du har kanskje alltid gitt det dette navn, men når det skal ettersees noe nøyere, så er det kanskje slett ikke dette. Du har kanskje ment, at det var *troen* du søkte, og så har det vært *beskuelse*. Det er nettopp det du hele tiden har vegret deg for å *tro*. For å tro, det er ikke å føle, smake eller se; - det er nettopp å tro, å forlate seg på det som Gud har sagt og gjort, å tro uten å se.

Tenk på de ti spedalske menn, som kom til Jesus og ba om helbredelse. Jesus tok vel imot dem og sa: «Gå og vis dere for prestene.» Det er det samme som å si: Dere er rene; - for det var bare når de spedalske var blitt rene, at de skulle vise seg for prestene.

Ja, der sto nå de spedalske. De så på sine hender, de så på hverandres ansikter, og der var spedalskhetens urenheter så heslig som før; - men der sto Jesus, Han som hadde hjulpet så

mange, overfor dem og hadde sagt: Gå og vis dere for prestene; - deres bønn er hørt. Hva skulle de gjøre? Skulle de tro sine egne øyne, eller skulle de tro Ham på ordet.

Ja, de valgte nå dette, å tro Jesus på Hans ord, og de gikk hen, og da de gikk bortover veien, - la oss legge vel merke til det, - først da de gikk bortover veien, *se så var de rene*.

Og du, du er kommet med din syndespedalskhet til Gud. Og Han har tatt vel imot deg; - Han har sonet for din synd, betalt for den med Jesu blod, og Han sier til deg: Du er ren, ren i Jesu blod. Du ser inn i ditt eget hjerte, ser at det er stygt og syndig, men like overfor deg ligger Guds ord, som sier til deg at du er ren. Hva vil du tro? Vil du som de ti spedalske våge å tro Gud på ordet? Ja, så skal du se, at ditt blikk skal åpnes, og du skal få se, at du er ren, *ren i Jesu blod*.

Ditt blikk tok feil retning, da du så inn i ditt eget hjerte. Det var ikke dit du skulle se, det var til Jesus. I Ham er du ren. I Ham er syndenes forlatelse, i Ham er Guds forbarmende kjærlighet åpenbart.

Dersom du vil tro på Ham, forlate deg på Ham, våge det sprang og fortrøste deg til Ham tross alt, så skal du få se, at du er ren. Da skal det gå opp for ditt blikk dette vidunderlige, som verden ikke kan kjenne, som troen alene, ingen viten, ingen granskning kan forklare oss, at

syndenes forlatelse er i Kristus, at renheten er i Ham, at tross all synden i mitt hjerte, er jeg ren, lovet være Jesus Kristus, min frelser.

Ja, kjære leser, nå har vi betraktet dette; - Gud har latt oss betrakte det, for at vi skal tro våre synders forlatelse. Han har villet vise oss, at det eneste som kan hjelpe oss i vår

nød, er syndenes forlatelse, og at det eneste, som Gud kan hjelpes oss med, er det samme, at Han *har* hjulpet oss med *det*, at det er en ferdig gave til oss alle, for at vi nå skal tro på den og glede oss i Guds kjærlighet.

Han gi oss, at vi ikke må stå imot. Han gi oss frimodighet til å forlate oss på Ham. Amen.

---

## Vent på Herren!

### Av C. Svendsen

**Vær stille for Herren og vent på Ham!** Slm. 37,7

**V**åre hjerter er så urolige. Vi tenker på så mange ting. Vi har så liten tid til å være stille. Vi taler *til* Gud i våre bønner - men vi har ikke tid til å høre *på* Guds tale til oss. Derfor får vi så liten velsignelse - vi har så liten glede, og vi blir så svake i vår kamp mot synden.

Derfor, kjære venn: Vær stille for Herren! Sett deg ned og les Guds ord. Og når du leser, tenk da: Dette er *Guds ord* - nå taler Gud til meg! Så skal Gud tale til deg. Hans ord skal fortelle deg det du trenger å vite. Det skal lære deg å kjenne dine synder. Du skal få se at du har et stygt, urent hjerte. Du skal få se at

du har syndet og hver dag synder på mange måter.

Husk da på: Det er *Gud* som taler til deg, for at du skal se din synd.

Men dersom du hører på Guds tale og sier: Ja, det er sant - slik har jeg syndet, da skal også ordet om Guds kjærlighet tale til ditt hjerte. Og Gud skal si til deg: Så har Gud elsket verden, at Han gav sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på Ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv

Herre, min Gud! Hjelp meg til å være stille for deg! La ditt ord tale til mitt hjerte og vise meg min synd og din kjærlighet! Amen.

---



## Skjærgårdsstevnet Fjordglimt 2013

Grunnsundveien 105  
3960 Stathelle

Hjertelig velkommen til samling om Guds ord  
i denne perlen ved Telemarkskysten  
17 - 21. juli

Det blir 2 møter hver dag fra onsdag  
til fredag: Kl. 11.00 og Kl. 19.30  
Lør. Kl. 10.30 -16.00 og 19.30  
Søn. Kl. 10.30



### Talere i år blir:

Gunnar Soppeland, Årdal i Ryfylke  
Dagfinn Sandal, Florø  
og Einar Kristoffersen, Kragerø



Info om overnattingsmuligheter,  
priser for opphold, middag etc.  
ta kontakt med bladets utgiver.



«Ankre» gjerne opp her noen dager i sommer!

-----

Hvis ikke Kristi rettferdighet helt og holdent dekket over våre synder for Gud, da var Guds rike, ikke «et nåderike, hvor nåden hersker over synden, men et *synderike*, hvor synden hersker over nåden.» «Men Gud være takk, som gir oss seier ved vår Herre Jesus Kristus! - Jeg forkaster ikke Guds nåde. For er rettferdighet å få ved loven, da er altså Kristus død uten grunn» (1 Kor. 15,57; Gal. 2,21). M. Luther

## Bevart av Ham!

### Av C. H. von Bogatzky

**Alle de som Faderen gir meg, kommer til meg. Og den som kommer til meg, vil jeg slett ikke støte ut. For jeg er kommet ned fra himmelen, ikke for å gjøre min vilje, men for å gjøre hans vilje som har sendt meg. Og dette er hans vilje som har sendt meg, at jeg ikke skal miste noe av alt det han har gitt meg. Joh. 6, 37-39**

**M**in Frelser, selv jeg har blitt gitt til deg av din Far, og derfor kommer jeg til deg. Du skal derfor ikke la meg gå fortapt, ikke kaste meg ut, når jeg kommer. For du har kommet til verden for å frelse oss, ikke for å fordømme og støte oss ut.

Du har også blitt tatt opp till himmelen for å kunne bevare meg som ditt barn og din arving og som

et lem på ditt åndelige legeme, som er menigheten - ja, som en dyrebar skatt som din Far har gitt deg.

Derfor skal du helt visst føre meg berget gjennom alle farer og hinder, slik at du en gang skal kunne overlate meg, likesom andre som har blitt gitt deg, til din Far og da kunne si: «Se, her er jeg og de barn Gud har gitt meg.» (Hebr.2,13). Amen.

-----



**Han er oppstanden. Halleluja!  
Lov Ham og pris Ham! Halleluja!  
Jesus, vår Frelser, lenkene brøt.  
Han har beseiret mørke og død.**

**Lov Ham og pris Ham, vår Frelser og venn,  
Han som gir synderen livet igjen!  
Halleluja! Vi skyldfrie er.  
Halleluja! Vår Jesus er her!**





## Vi elsker fordi...!

Av A. Lavik

**Vi elsker fordi Han elsket oss først.** 1 Joh. 4,19

**E**tt trenger vi alle å være klar over: Skal vi elske, da er det Guds kjærlighet som må være utøst i våre hjerter. Vi elsker fordi Han elsket oss først.

Dernest må vi være klar over, at Guds kjærlighet utøses ikke i våre hjerter en gang for alle, så vi siden har den for bestandig.

Nei, Guds kjærlighet må stadig utøses i våre hjerter på ny, om vi skal bli ved å elske.

Når utøses så Guds kjærlighet i våre hjerter? Det skjer da, når Guds Ånd får tolke Guds kjærlighet for oss slik som Gud har åpenbart den i Kristus.

«I dette er kjærligheten, ikke at vi har elsket Gud, men at Han har elsket oss og sendt sin Sønn til soning for våre synder» (1 Joh.4,10).

Dette må Guds Ånd gjøre levende for oss.

Da kommer vi i forbindelse med kjærlighetens dype vell, og Guds kjærlighet strømmer inn i våre hjerter.

Vi kan ikke elske av egen kraft, og vi kan ikke arbeide oss frem til det. Men vi kan motta Guds kjærlighet i våre hjerter, og så elsker vi.

Da er ikke vår kjærlighet en oppblussende stemning og følelse,

men hjertets dype hengivelse til frelseren for å lyde Ham og tjene Ham.

Men da må vi også være klar over, at betingelsen for å elske og vokse i kjærligheten, det er å leve slik i Herren, at Guds kjærlighet stadig blir større for os og får strømmen friskere inn i våre hjerter.

Først og fremst dette, at vi daglig på ny opplever nåden i Kristus til syndenes forlatelse og seier over synd. Det holder kjærligheten frisk hos oss.

Men ut fra ordet ser vi, at det er flere ting, som øker kjærligheten og holder den frisk.

«Herre, jeg har deg hjertelig kjær, du min styrke!» Slm.18,2.

Når vi kjenner vår store svakhet og Herren blir vår styrke, så vi bevares og seirer midt i vår svakhet, da får vi Herren kjær. Jo mer vi opplever av Herrens kraft i vår skrøpeligheit, jo mer elsker vi Ham.

«Jeg elsker Herren, for han hører min røst, mine inderlige bønner.» Slm. 116,1.

Bønnhørelsen øker tilliten og kjærligheten til Gud hos oss.

Vi elsker Herren, fordi Han forlater oss våre synder.

Den som er mye tilgitt, elsker mye.

Vi elsker Herren fordi Han hører våre bønner.

Vi elsker Herren, fordi Han er vår styrke, så vi kan utbryte: Når jeg er skrøpelig, da er jeg sterk! Herren er min styrke!

Hvor langt viktigere det er å pleie

sitt eget liv og stadig på ny få Guds kjærlighet utøst i sitt hjerte, enn mange kristne forstår.

Da elsker vi, fordi Han elsket oss først.

Da tjener vi, fordi Han tjener oss først.

Da hengir vi alt til Herren, fordi Han har hengitt seg til oss først.

---

## Alene i håp til Gud

### Av Magnus Fr. Roos

**Og nå, hva venter jeg på, Herre? Mitt håp står til deg. Slm. 39, 8**

**D**isse ord står i forbindelse med beskrivelsen av en indre og ytre nød, som David engang befant seg i. Han var syk og ba derfor: «Ta din plage bort fra meg. Jeg blir til intet når du slår med din hånd. Tukter du en mann med straff for misgjerning, da fortærer du hans herlighet, som møll fortærer» (v.11-12).

Videre smertet det ham, ifølge vers 2-3, at han måtte ha den ugudelige for sine øyne og under det forholdt seg taus og stille, - tie med sin glede og gjemme på sin sorg. Endelig fryktet han også, ifølge vers 9, å bli til spott for dårer, for sine synders skyld.

Om han enn alltid hadde makt nok til å skade andre, og i sin sykdom i det minste kunne bruke munnen til å befale og skjelle, så anviste dog Guds Ånd ham ifølge vers 2-3, å være

stille - og han føyde seg også etter det, ettersom han sier i vers 10: «Jeg tier og åpner ikke min munn, for det er du som har gjort det.»

Derimot oppløftet han sin røst til Gud og sa: «Og nå, hva venter jeg på, Herre? Mitt håp står til deg» (v.8).

Det er da skjønt å høre en konge eller en feltherre (for ett av to var David, da han skrev denne salme) bekjenne, at han ikke hadde noe å trøste seg til, men håpet på Herren.

Grunnen til denne bekjennelse var ikke nettopp mangel på jordiske hjelpemidler, men følelsen av deres utilstrekkelighet og svakhet og også frykt for å gjøre en urettmessig bruk av det, men dessuten også erkjennelsen av Gud som den mektigste og mest trofaste trøster og hjelper i nøden.

Jeg, som i dag leser dette, kan og skal avlegge nettopp denne bekjennelse for Gud: «Og nå, hva venter jeg på, Herre? Mitt håp står til deg.»

Visstnok har jeg mennesker omkring meg, som viser meg troskap og kjærlighet. Jeg har fått timelige gaver av Gud, som livet mitt holdes oppe og min pilegrimsgang lettes ved, men jeg kan likevel ikke trøste meg til disse ting. Jeg kan vel bruke dem med måtehold og med takksigelse, men jeg kan ikke trøste meg til dem, for hvis jeg gjorde det, ville jeg være trøstesløs, dersom Gud (hvilket kan skje hver dag) ved døden rev meg bort fra disse ting.

Men selv mens jeg ennå eier og bruker dem, skal de ikke være min trøst. Min sjel er skapt for Gud. Han alene kan være min trøst og del, som Asaf sier i Slm. 73, 26, fordi Han alene er uendelig god og alene har udødelighet.

Jeg vender meg altså bort fra alle skapninger og sier til Herren: «Mitt håp står til deg!»

At jeg tør håpe på Herren, har jeg syndet min forløser og talsmann Jesus Kristus å takke for, og at jeg kan håpe på Ham, skylder jeg trøsteren, Den Hellige Ånd, som viser meg hen til Guds sanne løfter og gjør meg i stand til å tro dem.

Jeg står ikke i den fulle nytelse av den guddommelige kjærlighet (for hvem gjør vel det i dette timelige liv?), jeg skuer ennå ikke Guds ansikt her, men mitt håp er likevel til Ham. Hva jeg allerede har fornemmet av Hans kjærlighet og erfart av Hans troskap, er for meg et pant på, hva jeg i det kommende liv skal få føle og erfare. Jeg håper på Ham og venter, at Han ikke i noe stykke vil forlate og glemme meg, men utføre hele sitt kjærlighetsråd og oppfylle alle sine løfter på meg.

---

## Å rose seg i Herren

Av M. Luther



**Å** glede seg i Herren, det er å forlate seg, rose seg, påberope seg og pukke på Herren som på en nådig Far. En slik glede forakter alt som ikke er Herren. Ja, den forakter også egen hellighet. Om dette sier Jeremia i kap. 9, 24: «Den vise skal ikke rose seg av sin visdom, den

sterke skal ikke rose seg av sin styrke, og den rike skal ikke rose seg av sin rikdom! Men den som vil rose seg, la ham rose seg av at han er forstandig og kjenner meg.» Og Paulus sier i 1. Kor. 1,31: «Den som roser seg, han rose seg i Herren.»

-----



## Jeg har nøklene!

Av Einar Kristoffersen

9. Jeg, Johannes, som er deres bror, og har del med dere i trengselen og riket og tålmodet i Jesus, jeg var på den øy som kalles Patmos, for Guds ords og Jesu vitnesbyrds skyld. 10. Jeg var borttrykket i Ånden på Herrens dag. Og jeg hørte bak meg en veldig røst, likesom av en basun, som sa: 11. Det du ser, skriv det i en bok og send det til de sju menigheter, til Efesus og til Smyrna og til Pergamum og til Tyatira og til Sardes og til Filadelfia og til Laodikea. 12. Jeg vendte meg om for å se røsten som talte til meg, og da jeg vendte meg, fikk jeg øye på sju lysestaker av gull. 13. Og midt mellom lysestakene var det en som lignet en menneskesønn. Han var kledd i en fotsid kjortel, ombundet med et gullbelte under brystet. 14. Hans hode og hår var hvitt som hvit ull, som snø, og Hans øyne som en ildslue. 15. Hans føtter var lik skinnende kobber, som om de var glødet i en ovn. Og Hans røst var som brusert av vannmasser. 16. I sin høyre hånd hadde Han sju stjerner og av Hans munn gikk det ut et tveegget, skarpt sverd. Og Hans ansikt var som solen når den skinner i sin kraft. 17. Da jeg fikk se Ham, falt jeg ned for Hans føtter som død. Men Han la sin høyre hånd på meg og sa: 18. Frykt ikke! Jeg er den første og den siste og den levende. Jeg var død, og se, jeg er levende i all evighet. Og jeg har nøklene til døden og dødsriket. Åp. 1, 9 - 18

**J**a, vi har vært samlet om Jesu person og gjerning denne møteuken, og nå møter vi Ham igjen i kveld, men nå i en skikkelse du nok ikke tenker deg Ham til vanlig.

Når du tenker på Jesus, er det gjerne ikke slik du ser Ham for deg. Men slik er Han, og neste gang Han åpenbarer seg for verden, er det slik. Da åpenbares Han nemlig til

dom, som dommeren som skal dømme levende og døde - og hør hva apostelen vitner om møtet og synet: «Da jeg fikk se Ham, falt jeg ned for Hans føtter som død.» (v.17a).

Vi har et uttrykk forbundet med redsel og angst: «Jeg ble mo i knærne.» Det er likesom beina vil svikte under deg. Du har kanskje opplevd noe slikt. Men her sviktet alt hos apostelen, han falt ned *som død*.

Om Moses heter det, ved hans møte med Guds hellighet: «- så fryktelig var synet, at Moses sa: Jeg er slått av redsel og skjelver.» (Hebr. 12,21).

Vi kan lese om profeten Daniel: «Så kom Han til det sted hvor jeg stod. Og da Han kom, ble jeg forferdet og *falt på mitt ansikt*. Han sa til meg: Gi akt, menneskebarn! For synet sikter til endens tid. Mens Han talte til meg, sank jeg *sanseløs ned* med ansiktet mot jorden. Men Han rørte ved meg og reiste meg opp.» (Dan. 8,17-18).

Det er ingen med frekke ansikt som skal våge å spotte Jesus den dagen. Nei, det er den korsfestede de våger å spotte, for de vet ikke hvem Han er. Men hør, hva som skal komme ut av dem den dagen Jesus åpenbares til dom: «Og de sier til fjell og klipper: Fall over oss og skjul oss for Hans åsyn som sitter på tronen, og for Lammets vrede. For deres store vredesdag er kommet, og hvem kan da bli stående?» (Åp. 6,16-17).

Kan du tenke deg dette! - Hvem er det som vil ha et fjell eller en klippe over seg? - Men de vil altså velge det, fremfor å møte Ham ansikt til ansikt som stiger frem den dagen. «Så fryktelig var synet, at Moses osv.»

Men Johannes som vi møter i teksten her, han hørte ikke med blant den flokken - hør bare hvordan han presenterer seg: «Jeg, Johannes, som er deres bror, og har del med dere i trengselen og riket og tålmodet i Jesus.» (v.9a).

La du merke til hva han sa? - Han er vår bror og har del med oss i trengselen og riket og tålmodet i Jesus. *Alt i Jesus!* De hadde ikke noe utenfor Jesus disse. Hør hva Paulus vitner, idet han opplever sitt gamle menneske, og de krefter som er virksomme der: «Men gjør jeg det jeg ikke vil, da er det ikke lenger *jeg* som gjør det, men synden *som bor i meg*.» (Rom. 7,20).

Før var det bare synd alt sammen, som han også vitner: «For jeg vet at i meg, det er i mitt kjød, bor intet godt.» (Rom. 7,18a).

Ser du hvordan han skiller? - Nå er han blitt en kristen, og da regner han bare med det som han er i Jesus. - *Det er han nå!* - Når han nå sier jeg - jeg Paulus - da mener han den han er i Jesus! - Og hva sier han om sin egen person etter den naturlige fødsel? - Jo, synden som bor i meg!

Han sier også om det et annet sted: «Når Kristus, vårt liv, åpenbares, da skal også dere åpenbares med Ham i herlighet.» (Kol. 3,4).



Hørte du hva han vitnet om deg som har tatt din tilflukt til Jesus? - *Kristus* er ditt liv! Det er hva du skal få regne med. Men hvor mange kristne gjør vel det? - Vi går vel heller og venter på at synden som bor i oss skal bli hellig, from og god.

Apostlene - og da står de som forbilder for oss - regnet ikke med noe utenfor Jesus! Derfor falt Johannes ned for Hans føtter *som død*, men ikke virkelig død. For de rene av hjertet - det vil si, de som ved tro på Jesus er rensset i Hans blod - de kan se Gud og leve! Om alt som heter menneske ellers lyder det: «Du kan ikke se mitt åsyn, for intet menneske kan se meg og leve.» (2 Mos. 33,20).

Det var slik som når Herren presenterte seg for Johannes der på Patmos - men Johannes ble i live! - nettopp som Jesus hadde sagt ham og lovt ham: «- jeg lever, og dere skal leve.» (Joh. 14,19).

Du har tatt din tilflukt til Ham som lever, derfor skal du også leve! Jesus står ved sitt ord, forstår du! Det som er så ulykkelig med oss, det er at vi alltid skjeler til oss selv - er kvaliteten av min tro slik at jeg får leve? - Så er det altså noe hos meg som skal berge meg. Nei, det er i Ham som jeg tar min tilflukt til! - Han har sagt det, Han har lovt det! - Og nå opplever Johannes at det holder!

Han ligger der på bakken Johannes, kraftløs, som død - men så åpenbares det noe mer for ham enn dette skremmende ytre - han får se inn i det hjerte som banker der inne - at det banker for ham. - Han hører denne røsten igjen, som har talt trøstens ord til ham så mang en gang her på jord: «*Frykt ikke!*» (v.18a).

Nå så Johannes den Jesus som bare den troende kjenner - Frelseren! Og så vitner Han for Johannes og oss alle her: «Jeg er den første og den siste og den levende!» (v.18). Med andre ord, jeg er *den evige Gud!* Og Han er det altså som sier: «Jeg var død.» - *Jeg* var død, og derfor skal du Johannes ikke frykte, for det var *din* død jeg døde, og se, jeg er levende i all evighet!

Det er Stedfortrederen som taler til Johannes' hjerte nå! - Får Han tale til ditt?

«Jeg har nøklene til døden og dødsriket!»

Du som måtte sitte her og tenke at *du* var noe - at *du* har det på stell på noen måte - har *du* nøklene til døden og dødsriket? - Kan *du* løse dødens veer?

Da må du først ha løst syndens problem, for døden har sin årsak i den.

Hva blir du sittende igjen med da?

- Ingenting! Hva skal du da rose deg av? - Nei, da blir det nettopp som Paulus vitner om det: «- Hvor er så vår ros? Den er *utelukket!*» (Rom. 3,27).

Det var også Johannes' erfaring, derfor hadde han alt sitt i Jesus. - Og så får han oppleve den trofaste hyrde: - Den som tar sin tilflukt til Ham blir ikke til skamme. På nødens dag, viser det seg at Han er der, Han med alle de «nøkler» du måtte ha behov for.

Synden - plages du av din synd? Han bar den på sitt legeme opp på korsets tre, vitner Ordet. - Han det Guds Lam som bærer verdens synd!

Plages du av denne følelse av gudsforlatthet? - Å, det er så øde og kaldt og dødt i meg! Han hang der på korsets tre, i ditt sted, og ropte ut: Min Gud, min Gud, hvorfor har du forlatt meg! Han er det håp som blir



**Engstede hjerte,  
Opp av din smerte!  
Glemmer du aldeles bort hva du  
har:  
Frelserens vennskap,  
Nåde og kjennskap!  
Ennå Han lever og er som Han var.**

ført inn, vitner Ordet, ved hvilket vi kan nærme oss Gud! (Hebr. 7,19) - Ved hvilket *du* kan ha samfunn med Gud!

Plages du av bekymring for fremtiden! «Se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende.» (Mt.28,20).

Verden er jo ikke endt ennå! - Altså er Han med deg, *nå!*

Plages du av tanken på døden? «Hvem er den som fordømmer? Kristus er den som er død, ja, mer enn det: som også er oppstått, som også er ved Guds høyre hånd, som også går i forbønn for oss.» (Rom 8, 34).

Hør hva Han sier: «Jeg har nøklene til døden og dødsriket.» Ja, hva er det Han ikke har nøkler til!

Et spørsmål til deg fra vår Herre og mester til slutt: Skulle noen ting være for vanskelig for meg? (Jer. 32,27).

---

**- nåden og sannheten kom  
ved Jesus Kristus. Joh 1,17**

**B**

NORGE P.P. PORTO BETALT



Returadresse:  
Alt av nåde!  
Eklundbakken 11  
N-3770 Kragerø

## Også i dødsskyggens dal!

Av Marius Giverholt

**Om jeg enn skulle vandre i dødsskyggens dal, frykter jeg ikke for ondt; for du er med meg, din kjepp og din stav de trøster meg.**

Slm. 23,4.

**D**øden synes ofte så mørk fordi vi ser den uten Jesu kjepp og stav. Men hva er den vel annet enn en salig vinning, en stille søvn i Jesu armer, en salig flytting fra sorg og synd til glede og lys? Å dø under Jesu kors er å leve evig; å dø i Jesu favn er saligere enn å vandre i Hans fotspor. Og Han er jo med, hva frykter jeg for da? Synd og helvete må opphøre med sin anklage når Jesus skjuler meg under sin evige nåde.

**Alt av nåde!** er et frittstående blad på luthersk grunn, som sendes gratis til alle som **ønsker** å motta det. «Luthersk grunn» vil si at stykkenes **innhold** er i samsvar med den lutherske lære og bekjennelse.

Bladet tar sitt utgangspunkt i budskapet som forkynnes på websiden «**Nytt Liv!**» [www.ekris.net](http://www.ekris.net)

Bladet har fremfor alt et sjelesørgerisk sikte, og ønsker å oppnå det ved det eneste middel gitt til dette - nemlig Guds ord i lov og evangelium.

Ønsker også å formidle noe av den kraft og den trøst Herren har gitt oss i vår «arv,» - den eldre litteraturen, og bruker derfor en del av denne i bladet.

Ønsker du ikke å motta bladet i fortsetningen, sender du det bare tilbake til returadressen.

### Utgiver:

Einar Kristoffersen

Tlf.: 35 99 08 45

E-post: [bladetaav@gmail.com](mailto:bladetaav@gmail.com)

Ønsker du å være med på å holde bladet oppe og spre det til andre, kan du gi din gave på **Bladets girornr.:** 9722 22 6588 Sverige (SEB): 5174-00 487 41

**NB!** Vennligst gi beskjed ved adresseforandring i god tid, da postens ettersendingsperiode er svært begrenset!

Alt av nåde!  
[www.bladet.org](http://www.bladet.org)